

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Έγκειμένον υπό του Έπισημοϋ Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932).
Τιμηθέν διά του Έργου Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ 1945 :

Διά τους όκτώ μήνας (Μάιος-Δεκέμβριος)
Δρ. 1300. Κατά τετραμηνίαν Δρ. 700.
Κατά φύλλον Δρ. 50.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ' ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

Αποστέλλω: «Προς τόν περιοδικόν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», δόξ Γ' Σπυριδίου, κριθ. 28 — Αθήνας. Τηλέφ. 55.536

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1945

Έξαιρετικώς, επειδή αρχίζει τόν Μάιον, θά περιλάβη φυλλάδια, δωδεκάσέλιδα ή όκτασέλιδα, όκτώ μόνον μηνών.

Παλαιό Τόμοι, ζήτησι, τιμώνται από Δρ. 1500 έκαστος και άνω.—Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατά φύλλον άποικία προνόμια συνδρομητού λαμβάνων ψευδώνυμον δι' όλον τό έτος επί κληρονομ. Δρ. 200

Περίοδος Γ'. — Τόμος 1ος

Αθήναι, 7 και 14 Ιουλίου 1945

Έτος 67ον — Άριθ. 10—11

Μυθιστόρημα υπό ANDRÉ LAURIE

ΠΡΟΣΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

Μετάφραση ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΙΟΥΛΗ

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

Όλα αυτά, θά μου πήτε, είναι άξιοθαύμαστα και υπερβολικά ώραια για να τα πιστέψη κανείς. Κι' όμως δέν υπερβάλλω. Ο χαρακτήρας του Λυκίδα, όπως και των περισσότερων από τους συμπατριώτες του, ήταν για να τόν θαυμάζει κανείς. Μά κι' αυτός κι' εκείνοι είχαν ένα ελάττωμα χίλιες φορές πιό αντιπαθητικό από την ελαφρομυαλιά των Αθηναίων. Πρέπει κανείς να γνωρίση από κοντά αυτή την ανυπόφορη έπαρση που έχουν οι Σπαρτιάτες, για να καταλάβη πόσο κάνει φορτικό έναν άνθρωπο. Κι' ο Εύφοριον είχε την ιδέα πως σαν Αθηναίος ήταν ανώτερος απ' όλους τους άλλους, μά τουλάχιστον δέν τό έδειχνε όλη ώρα. Ύστερα ήταν τόσο έξυπνος και τόσο χαριτωμένος, που κατόρθωνε, ό,τι δήποτε κι' άν έκανε, ακόμη κι' άν καυχόταν, να ευχαριστή τόν σόντροφό του.

Ο άλλος απεναντίας ήταν βαρύν σέ όλα του. Περπατούσε δίχως να καταδέχεται να κοιτάξη τους άλλους. Ποτέ δέν έχανε από τα μάτια του την άξία του. Έχω την ιδέα πως και την ώρα ακόμη που κοιμόταν, καμάρωνε για την καταγωγή του κι' ευχαριστούσε τους θεούς που είχαν πλάσει την πατρίδα του ανώτερη απ' όλες τις άλλες. Κουτός δέν ήταν κάθε άλλο. Μά του έλειπε όλοτελα τό πνεύμα, τό ελαφρό εκείνο νόμισμα, τό τόσο κοινό στην Αθήνα, που κάνει τόσο πιό εύκο-

λες τις σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους, ελαφρώνει και την πιό θαιρειά συζήτηση, και τέλος επιτρέπει να λή κανείς τις πιό σκληρές αλήθειες χωρίς να πληγώνη τόν άλλον.

Μά ο Λυκίδας δέν καταλάβαινε από τέτοια. Αυτός για πρώτο και κύριο καθήκον του είχε να έπαινή ό,τι του έρεσε και να κατηγορή όλα τ' άλλα. Κι' επειδή ήταν άπόλυτος σέ όλα του, τό πράγμα έπαιρνε καμμιά φορά τρομακτικές διαστάσεις. Καμμιά φορά διασκεδάσαμε μαζί

«Ο Λύκος μου κρέμασε τό μετάλλιο από τό λαιμό...»

του και τό στήναμε παγίδες επίτηδες για να τόν άκούμε και να γελοούμε. Μά τις περισσότερες φορές τό ελάττωμά του μάς στενοχωρούσε και μάς έφερνε σέ άπελπισία. Όλες οι πολιτισμένες χώρες, και πολύ σωστά, χαρακτηρίζουν για πρόστυχον έναν άνθρωπο που δέν κάνει τίποτε άλλο παρά να έπαινή τόν έαυτό του και να καμαρώνη. Γιατι πραγματικά κατά βάθος τό να έπαινή κανείς μόνο τα δικά του πράγματα δέν είναι τίποτε άλλο παρά έγωϊσμός, κι' ο φανερός έγωϊσμός δέν συμβιβάζεται με τους καλούς τρόπους.

Καταλαβαίνετε βέβαια πως όλες αυτές τις παρατηρήσεις και τις συγκρίσεις δέν τις έκανα από την πρώτη στιγμή. Πέρασε αρκετός καιρός ώσπου να γνωρίσω καλά τους συμμαθητές μου και να ξεχωρίσω τά προτερήματά και τά ελαττώματά τους, τα ιδιαίτερα συστατικά του καθενός και την ιδιαίτερη φυσιογνωμία του. Στην αρχή έλοι μου φαίνονταν ένα πράγμα κι' αντί να ξεχωρίζω τις διαφορές μεταξύ τους, μάλλον ομοιότητες έβρισκα, όπως τό παθαίνει κανένας που πρωτοπάει σέ μιá ξένη χώρα. Μά ο Εύφοριον και ο Λυκίδας παρουσίαζαν μιá τέτοια αντίθεση, ήσαν τόσο ελαφάνερα οι αντιπρόσωποι από δυο έχθρικές φυλές, ώστε ή χτυπητή αυτή διαφορά μου έκανε κατάπληξη από την πρώτη στιγμή.

Όσοσο ο καθένας είχε ξαναγυρίσει στή θέση του, και τό μάθημα της μουσικής ξανάρχισε. Μή σας μπερδεύει ή λέξη. Μουσική, στα παιδικά μου χρόνια, σήμαινε μαζί γραμματική, άρμονία και φιλολογία.

Και νά, για να καταλάβετε

ράση το δάσος αυτό. Γιατί, έμεις είμαστε καμμά πεινηταριά παλλι- κάρια, κι' ο καθένας μας έχει και ένα λόγο να είναι παραπονεμένος. Άλλοι από μας χάσανε τα κτήματά τους. Άλλοι τούς φίλους τους, κι' άλλοι κηρυχτήκανε έκτος νόμου. Όλοι μας κάτι έχουμε πάθει. Και ποιός έκανε όλο αυτό το κακό; Ο Σέρ Ντάνιελ, μά το Σταυρό! Θα τον αφήσουμε να το χαρή; Θα τον αφήσουμε να κάθεται ήσυχα πάνω στα σπιτία τὰ δικά μας; Νά όργώγη τὰ χωράφια μας; Και νά βρωπάρη το μεδούλι από το ξεγυμνωμένο κόκαλό μας; Δεν πιστεύω. Μπορεί να κερδίση κάθε υπόθεση. Μά υπάρχει και μία, που δεν θά τήν κερδίση. Έχω ένα χαρτί εδώ στη ζώνη μου, που—μά τούς άγιους—μ' αυτό τον κρατάω στα χέρια μου!

Ο Δούλης, ο μάγκερας, στο μεταξύ, γεμίζοντας για δεύτερη φορά την κούπα του με μύρα, σήκωσε τὸ χέρι να πιή στην όγειά αὐτουνοῦ που μιλοῦσε.

—Έλλης, τὸ εἶπε, εἰς ζητάς ἐκδίκηση—κι' εἶχες δικίον—μά κάτι φτωχὸ ἄν και μένα, που δεν είχανε ποτέ ούτε χτήματα για να τὰ χάσουνε, ούτε φίλους για να τούς θυμούνται, κοιτάζουσε καλύτερα τὸ συμφέρο τους, και τὸ τί θὰ θγάλουσε από κάθε δουλειά. Προτιμᾶνε δηλαδή λίγα σελίνια, που λέει ὁ λόγος, ἀπὸ όλες τίς ἐκδίκησεις τοῦ κόσμου.

—Δούλης, ἀπάντησε ὁ ἄλλος, για να φτάση στὸ Μόν-Χάουζ, ὁ Σέρ Ντάνιελ θά περάση ἀπὸ τὸ δάσος. Θα τοῦ κάνουμε τὸ πέρασμα πὸς δὺσκαλο κι' ἀπὸ μιὰ μάχη. Και στη γῆ ἀκόμα να κρυφτῆ με τούς κουρελήδες που τὸν ἀκολουθᾶνε— μιὰ κι' ὄλοι οἱ φίλοι του χάθηκαν, και κανείς δὲν ὑπάρχει να τοῦ δώση βοήθεια— θά τὸν περικυκλώσουμε και θά τὸν πιάσουμε σὰ μιὰ γριά ἄλεπού. Και τότε θά κάνη πολὸ κακό πέσιμο. Σὰ χοντρογούρουνο που εἶναι, θάσαι για μᾶς ἕνα καλὸ φαί.

—Ναί, ξανάπε ὁ Δούλης, εἶχω φάει ἐγὼ κι' ἄλλη φορὰ τέτοιο φαί. Μά τὸ φησιμὸ του εἶναι ἀρκετὰ ζό- ρικο, Έλλης. Και στὸ μεταξύ τί κάνουμε δηλαδή ἔμεις; Ρίχνουμε που και που κανένα μαύρο βέλος, γρά- φουμε στίχους, και πίνουμε νεράκι καθαρὸ, που δὲν ὑπάρχει πὸς ἀνοστο πιότη!

—Εἶσαι φεύτης κι' ἀχόρταχος,

ἀπάντησε ὁ Έλλης. Πήραμε εἰκοσι- ἄρες ἀπὸ τὸν Ἀπληγιαρντ. Έφτά ἀπὸ τὸν ἀγγελιοφόρο, χτές τὸ βράδυ. Και προχτές πήραμε πεινήντα ἀπὸ τὸν ἔμπερο.

—Και σήμερα, εἶπε ἕνας ἀπὸ αὐ- τούς, σταμάτησα ἕνα χοντρο καθα- λάρη που πήγαινε γρήγορα για τὸ Χόλλυγαντ. Νά τὸ πουγγί του.

—Ο Έλλης μέτρησε τὰ λεφτά.

—Έκατὸ σελλίνια, εἶπε με πα- ράπονο. Τρελλέ, αὐτὸς θά τᾶχε τὰ λεφτά του κρυμμένα στα σαντάλια του, ἢ ῥακμμένα στὸ γιακά του! Εἶ-

—Κάποιος ἀπ' αὐτούς, που εἶχε πάντα κέφι, κρατώντας μιὰ κούπα μύρα, ἀρχίνησε να τρα- γουδάη:

Ἐδῶ δὲν ἔχει Νόμο
Στὸ δάσος—που γυρνᾶμε.
Σκοτώνουμε ἕνα ἐλάφι
τὸ βάζουμε στὸν ἄμο
και, πάρμε να τὸ φάμε!

Ἦθε ὁ χειμῶνος—πᾶει
πᾶ τὸ καλοκαίρι—
Στὸ σπίτι του ὁ καθέννας
βιάζεται να φτάση,
να φᾶη κοντὰ στὸ τζάκι...

Οἱ δυὸ νέοι εἶδαν και ἀκούσανε ὅλα αὐτά. Ο Ντίκ εἶχε ἐτοι- μο τὸ τόξο του, και κρατοῦσε στὸ χέρι ἕνα βέλος. Δὲν εἶχανε κουνηθῆ ἀπὸ τὴ θέση τους. Ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνή ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ δάσους, τὸς φάνηκε σὰ να τὴ βλέπανε στὸ θέατρο. Ξαφνικὰ γίνηκε μιὰ παράξενη διακοπή σ' ὅλα αὐτά. Ἀπὸ τὴν ψηλὴ καμινάδα, που ἦτανε πάνω ἀπὸ κεῖ που κρυβό- ντουσαν, ἀκούστηκε ἕνα σφύ- ριγμα, ἕστερα ἕνας κρότος και θρύψαλα ἀπὸ τὰ ψηλότερα μέ- ρη τοῦ δάσους— τῶς ἐκεῖνος ὁ σκοπὸς που εἶχανε δῆ ἀπάνω στην ἐλάτη, εἶχε ρίξει τὸ βέ- λος αὐτὸ σημαδεύοντας τὴν καπινοδόχο.

Μιὰ μικρὴ κραυγὴ ξέφυγε ἀπὸ τὸ Μάτχαμ, που μόλις μόρεσε να τὴν πνιξῆ; ἀκόμα κι' ὁ Ντίκ ξαφνιασθήκε, κι' ἀφῆσε τὸ βέλος να πέση ἀπὸ τὰ χέρια του.

Μά για τούς ἀνθρώπους ἐ- κείνους, αὐτὸ τὸ βέλος ἦτανε ἕνα σύνθημα που τὸ περίμε- ναν. Σηκώθηκαν ὄλοι πάνω, σφίξανε τίς ζώνες τους, δο- χίμασαν τὰ τόξα τους, και τρά- βηξαν τὰ σπαθιά και τὰ στιλέτα ἀπὸ τίς θήκες τους.

—Παιδιά, εἶπε, τίς ξέρετε τίς θέσεις σας. Μὴν ἀφίσετε ψυχὴ να σᾶς ξεφύγη. Ο Ἀπληγιαρντ ἦτανε ἄν δρεκτικὸ πριν ἀπὸ τὸ φαί. Μά τώρα ἦρθε ἡ ὠρα να φάμε. Θά πάρω ἐκδίκηση για τρεῖς ἀν- θρώπους: Ἦν Χάρρυ Σέλτον, τὸν Σίμον Μάλμσομπουρ, και— κτυ- πώντας τὸ πλατὺ του στῆθος— και τὸν Έλλης Ντοβγκουορθ, μά τὸ Σταυρό!

Κάποιος ἦρθε κατακόκκινος ἀπὸ τὸ τρέξιμο ἀνάμεσα σ' ἀγκάθια.

—Οσο εἶμινε στὸ φιλόξενο κτῆμα, μιὰ ἀπ' τίς ἀπολαύσεις μου, τίς χα- ρές μου, ἦταν και τὸ ἐξήμερωμένο γουρουνάκι. Στὸ ἴδιο κτῆμα, φά- χοντας σὴ μικρὴ βιβλιοθήκη τῆς βίλλας, θῆρα κι' ἕνα βιβλίον που τὸ εἶχα μόνο ἀκουστὰ και πολὸ ἐπιθυ- μῶσα να τὸ διαβάσω. Ἦταν τὸ «Ἀνθρωποὶ και Ζωὰ» τοῦ Ἀξελ Μόντε (Munthe). Πρόφθασα να διαβάσω δυὸ-τρία κεφάλαια, και μαγεύτηκα τόσο πολὺ, ὥστε τὸ πῆ- ρα μαζί μου να τὸ ἀποτελειώσω στην Ἀθήνα, και συγχρόνως ἐφρόντισα να προμηθευθῶ και τὸ ἄλλο περίφη- μο τοῦ ἴδιου μεγάλου συγγραφέα

1945
ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ
ΠΕΝΤΕ ΚΙ' ΕΝΑ

Κάποιος γεωργοκτηματίας ἔκα- νε για πρώτη φορὰ στὸ σπίτι του τραπέζι σ' ἕνα καινούργιο κου- μπάρο του.

Ὅταν κάθησαν να φᾶνε, ἡ νοι- κοκυρὰ ἔβαλε πρῶτα πρῶτα στὸ μπουσαφίρη τούς ἕνα βαθὺ πιάτο σοῦπα καυτῆ.

Ἐκεῖνος, κουρασμένος και πει- νασμένος με τούς δρόμους που εἶχε κάνει ἀπὸ τὸ χωριό του ὡς τὴν πολιτεία και σ' αὐτὴ για τίς δουλειές του, ἐβιάστηκε και, πριν ἀκόμη ἀρχίσουν και οἱ ἄλλοι να τρᾶνε, πήρε ἀπὸ τὸ πιάτο του μιὰ γεμάτη κουταλιὰ σοῦπα και τὴ ρούφηξε μονομᾶς. Ζεματίστηκε ὀμος, ἀνοίξε τὸ στόμα τὸυ και, παίζοντας τὴ γλώσσα του μέσα για να δροσιστῆ, ἀναστήκωσε σύγ- χρονα και τὸ κεφάλι του κατὰ τὴν δροσῆ και ρώτησε τὸν κουμπάρο του κουμπαστά:

—Δὲν μου λές, πόσο σοῦ κό- στισαν αὐτὰ τὰ πατερά ἐκεῖ πάνω;

Ο νοικοκύρης που κατάλαβε τὸ κᾶθημα τοῦ μπουσαφίρη του, ἀπάντησε συμβουλευτικὰ, τονί- ζοντας χωριστὰ κάθε συλλαβὴ:

—«Πέν-τε φῦ-σα κι' ἕνα ρου-φα!»

Για τὸ ἴδιο περιστατικὸ, ἄλλοι λένε διαφορετικὸ τὸ τέλος.

Ἐκεῖνος, λέει, που ζεματίστηκε, ρώτησε ἀπὸ πόσε εἶναι αὐτὰ τὰ πατερά ἐκεῖ πάνω, κι' ἐπῆρε τὴν ἀπάντησή:

—«Ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Φύσα!»

PAN. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΔΕΥΤΕ ΛΑΟΙ

Δεῦτε λαοί!
Στῆς Λευτεριάς ε' ὄρω το πανηγύρι
Ἡ Ἑλλάδα μας κρατάει ψηλά
τὸ εὐάνατο ποτήρι
Πάλι και σᾶς καλεῖ.

Δεῦτε λαοί!
τὸ Ἑλληνικὸ δὲν σᾶς μαγεύει θάμα;
Δεῦτε να μεταλάβετε
Τῆς νότης μας τὸ ἀνάμα
Που χύνεται για σᾶς.

Δεῦτε λαοί!
Σ' ὄμοιες γιοτὲς δὲν σφάζονται κριάρια
Δεῦτε με μᾶς τὰ διαλεκτὰ
τοῦ κόσμου παληκάρια
Και... ἡ τᾶν ἦ ἐπὶ τῆς!...

Μάρτιος 1941

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ.

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΡΙΑ προ- χτές ἀπὸ τὴ Νέα Κηφισιά, ὅπου καλοῖ ἀ- θηναίσι φιλῶ με φιλοξένη- σαν λίγες ἡμέ- ρες σ' ὄρωτο τούς κτῆμα. Στὸ κτῆμα αὐ- τὸ ὑπῆρ- χαν ἀπ' ὅλα: μιὰ βιλλι- τσα, ἐπιπλωμένη κι' ἐφοδιασμένη στην ἐντέλεια διπλά της ἕνα σπιτά- κι: μπροστὰ ἕνα κιάκι: πίσω ἕνα πηγάδι μ' ἀληθινὰ «ἀθάνατο» νερό, μιὰ παλῶρια στέρνα σᾶν πσίονα, και παντοῦ δέντρα, χαμόδεντρα, θάμνοι, λαχανικὰ, λουλούδια, φρούτα. Και ζωντανὰ— κατοικίδια— ἕνα σωρὸ. Ἀκόμα και ἕνα μικρὸ κοπάδι ἀπὸ γιδοπροβάτα, που ἔβοσκαν ἅλη νύχτα στὸ φεγγαρόφωτο. Μόνο σκυλί δὲν ὑ- πήρχε: κι' ἔταν ρώτησα γι' αὐτὸ τὸ παράξενο, μου εἶπαν πὼς ἕνα μεγά- λο, περίφημο που εἶχαν, τὸς τὸ σκο- τῶσαν οἱ Γερμανοί, ἐπειδὴ τοῦς ἐγαύ- γιζε ἀγρία πίσω ἀπὸ τὴν καγγε- λόπορτα. Και τώρα τὸ ἀναπλήρωνε— τί νομίζετε;— ἕνα γουρουνάκι! Ναί, ἕνα γουρουνάκι, που τὸ μεγά- λωναν ἀπὸ μωρὸ— ἦταν ἔρημο τὸ καπημένο, χωρὶς μάννα, χωρὶς ἀδέρ- φια—και τὸ εἶχαν μάθει να τούς γνωρίζη, να τούς ἀκούη, να τρώη ἀπὸ τὰ χέρια τους και, ὅταν τὸ ἔ- λυναν, να τούς ἀκολουθῆ πραγματι- κῶς σὰ σκυλάκι. Μποροῦσε, τώρα, και να μὴ τοῦς ἀγαπᾶ, ἀφοῦ κι' ἐ- κείνοι τὸ ἀγαποῦσαν και τὸ φρόντι- ζαν τόσο; Νά λοιπὸν πῶς κι' ἕνα γουρουνάκι μπορεί ν' ἀναπληρώση ἕνα σκυλί, χωρὶς μάλιστα φόβο να τὸ σκοτώσουν οἱ Γερμανοί, ἀφοῦ δὲν γαυγίζει ἀγρία, παρὰ γουλλίζει μό- νο σιγὰ και ἡμερότατα, και τὴ νύ- χτα κοιμάται μακάρια, σᾶν ὅλα τὰ λ- λωντανὰ. Θά πῆτε: ἕνα γουρου- νάκι δὲν μπορεί νάσαι και νυχτοφύ- λακας ἄν ἕνα σκυλί. Ναί, ἀλλὰ προσφέρει κι' αὐτὸ στὸν ἀνθρωπο που τὸ ἀγαπᾶει τὴν ὀμορφιά του, τὴν χάρη του, τὴ νοημοσύνη του, και ἴσως και τὴν ἀγάπη του.

Κι' ἀληθινὰ, τὸ γουρουνάκι ἐκεί- νο, στὸ κτῆμα τῆς Νέας Κηφισιάς, εἶναι ὀμορφο, κομψό, χαριτωμένο, ἄν τὰ φεύτικα γουρουνάκια που κατασκευάζου ἀπὸ κάθε ὀλη—χρυ-

σάφι, ἀσῆμι, κόκαλο, πάστα— και τὰ φοροῦν για καρφιτσα ἢ τὰ κρεμοῦν στην ἐλουσίδα με τᾶλλα μπρελόκι. (Γιατί, καθὼς ξέρετε, τὸ «καχυδερμο» αὐτὸ με τ' ὄρωτο σχή- μα προσφέρεται πολὸ στὸν καλλι- τέχνη, κι' ἀκόμα θεωρεῖται «φερέυ- τυχ», γούρι, πορτο-μπανέρ). Εἶναι κιτρινωπὸ, ἀνοικτὸ, με στρογγυλές μαῦρες βουλίτσες σ' ὄλο τὸ κορμί. Μουρίτσα, οδρίτσα, πόδια, μᾶτια, ὅλα μαῦρα. Μαῦρα ἐπίσης και τὰ πλατεῖα, λεπτὰ, σχεδὸν διάφανα αὐ- τῶ, που μοιάζου με μεγάλα: φύλλα φανταστικῶ δέντρου. Τὸ φοροῦν ἕνα πέτσινο περιλαίμιο, ἢ μάλλον ζωνάρι, γιατί τοῦ τὸ περνᾶν κά- τω ἀπὸ τὰ μπροστινὰ του πόδια— ἀλλίως μπορεί να πνιγῶταν—και τὸ δένουν με ἀρκετὰ μακρὸ σχοινί, σ' ἕνα πᾶσαλο κοντὰ στὸ πηγάδι. Ἐκεῖ τὸ πρωτογνωρίζον ἕνα πρῶτ', που με πῆξαν να μου τὸ δείξουν. Και μου ἔκαμε τόση ἐντύπωση! Γιατ' ἦ- ταν τὸ πρῶτο που ἐγνωρίζα ἀπὸ κοντὰ, κι' οὔτε ἰδέα εἶχα πὼς και τὸ τετράποδο αὐτὸ ἐξήμερωνεται τό- σο πολὺ. Ὅταν πλησιάζαμε, ἔτρε- ξε να μᾶς προῦπανθήση, γουλλίζον- τας ἀπὸ χάρα, ἅρα ἔφτανε τὸ σχοινί του. Σήκωσε τὸ κεφάλι του και μᾶς κοιτάξε στα μᾶτια και στα χέρια, για να ἰδῆ τί εἶχαμε να τοῦ δώσου- με... Ὅχι, τίποτα. Τὸ καλημερίσα- με ἄπλως, τὸ χαϊδέψαμε, και—τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα—τὸ λύσαμε. Μᾶς ἀκολούθησε ὅς τὸ τραπέζι, ἀπέξω ἀπ' τὴ βίλλα, ὅπου καθήσαμε να πάρουμε τὸ γάλα μας. Τριγύριζε στα πόδια μας, δάγκωνε τὰ κορδέ- νια τῶν παπουτσιῶν μας—θὰ ἐνόμι- ζε πὼς τρώγονται—κι' ἔτρωγε ἀπ' τὰ χέρια μας δ,τι τοῦ δίναμε. Μιὰ στιγμή, ὁ κύριός του σηκώθηκε και πήγε πέρα, ὡς τὴν ἀντικρυθὴ καγγε- λόπορτα. Πίσω του τὸ γουρουνάκι. Σὲ λίγο ὁ κύριος ξαναθόρπισε στὸ τραπέζι. Πίσω του πάλι τὸ γουρου- νάκι. Σὰ σκυλάκι, δὲν σᾶς εἶπα...

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΕΥΚΟ

Ο ήλιος έγραφε σιγά - σιγά προς τή δύση. Πού και πού τό σφύριγμα τής

Κατά τις εξέμιον φθάσαμε στο Πεύκο. Μαζί με όλους κατεβήκαμε από

Μακρισία, ναι Μακρισία. Αλλά όχι αληθινή Μακρισία, τριγυρισμένη από

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ. Ακουμπισμένη στο σκληρό κορμό

"Όλα φαίνονται ξενίαστα και κασίχαρα..."

Καί μοιδίζει με το χέρι που τήν πόλη, τά βουνά γύρω μας, όλη τήν πλαση

Μακρισία, ναι Μακρισία. Αλλά όχι αληθινή Μακρισία, τριγυρισμένη από

ΕΓΩ ΉΜΟΥΝΑ ΜΙΚΡΗ ΤΟΤΕ, ΜΟΛΙΣ ΕΙΧΑ ΑΡΧΙΣΕΙ ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ. Έσου ήσουνα

Μεξησική, γλυκειά εσωδιά χύνουν λουλούδια άπ'αλά

Μεξησική, γλυκειά εσωδιά χύνουν λουλούδια άπ'αλά

Μεξησική, γλυκειά εσωδιά χύνουν λουλούδια άπ'αλά

Ημερας. -- Το ζμαδες; ο Γιώργος κάμνει

ΕΝΑ ΕΞΥΠΝΟ ΠΑΙΔΙ

ΙΝΔΙΑΝΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

--Δέν είναι ο Σαρ Ντάνιελ, είπε λαχανιασμένος. Είναι μονάχα επτά.

Μεσα σ' ένα λεπτό της ώρας, άλλονι

Μεξησική, τὸ πραγματικό όνομά σου είχε σβήσει από σένα.

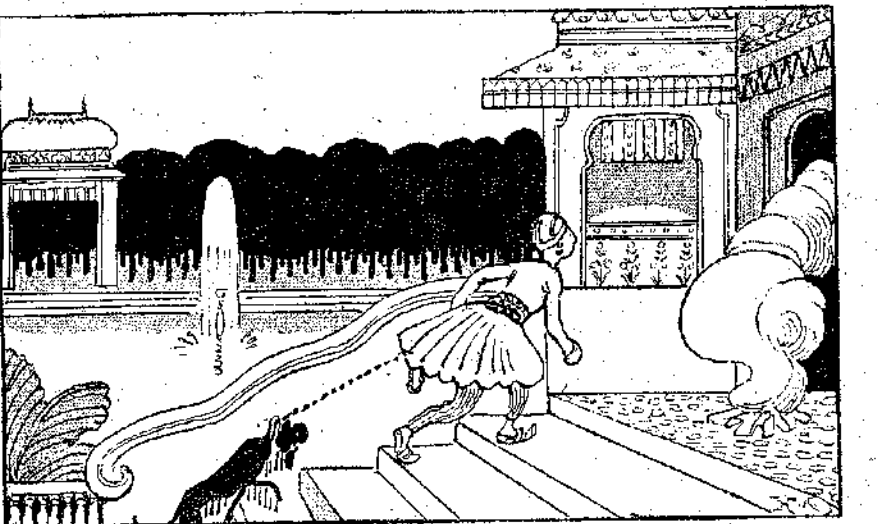
Μακρισία, τὸ πραγματικό όνομά σου είχε σβήσει από σένα.

Μακρισία, τὸ πραγματικό όνομά σου είχε σβήσει από σένα.

Ο Κουρέας πού ήθελε νά γίνη παπάς

Υστερ' από λίγον καιρό, ο βασιλιάς γύρισε ένα βράδυ

Εύγε πού με ξύρισες στον ύπνο μου χωρίς νά μ' ένοχλήσης

Ναι, ή ταν δύσκολο πολύ. Πώς μπορούσε νά γίνη

Εννοια σας, τους είπε ο Ράμας, κι' εγώ γιος βραχμάνου

Βασιλιά μου, αποκρίθηκε ο γελωτοποιός. Θέλω νάσπρω

έχουν παραγγείλει και στο επόμενο φυλλάδιο θα δώσει την τιμή, για να προμηθευτούν κι' οι άλλοι που θέλουν να στέλνουν λύσεις Πνευματικών Ασκήσεων. Κι' όταν πιά θα μπορεί να προμηθευθή Αυσόχρηστο όποιος θέλει, θ' αρχίσω να δημοσιεύω σιγά σιγά τις λύσεις των Πνευματικών Ασκήσεων του 1945, και φυσικά, η προστασία αποσταλής λύσεων κάθε φυλλαδίου θα ληγεί με τη δημοσίευσή των. Σύμφωνοι;

Ποιή της Καταιγίδος, σ' ευχαριστώ για όσα γράφεις, τα σχολεία άνοιξαν, ώστε περιμένω. Έλαβα και το κομμάτι σου «Με την ώτομοτρίε στο Πεάκο». Πολύ καλό και το δημοσίευμα σήμερα.

Δέν είναι άσχημο το πρώτο σου κομμάτι, **Προσομμένη Τεμπέλα**, και θα το δημοσιεύσω, έκτος αν, όπως να έλθη ή σειρά του, μου στείλεις κανένα καλύτερο. Έγώ μάλιστα λέω — της ίδιας γνώμης είσαι και η Πίσσα — πως άφοδ είναι το ζωόφιλο, ή γατόφιλο, θα έγραφε κάτι όραίο για τα πέντε (γικά να είναι!) γατάκια που μεγαλώνεις. Η μεγάλη καθυστέρηση προήλθε από την άπεργία των τυπογράφων κι' άλλες δυσκολίες, έλλειψη χαρτίσ κτλ. Άνευκαταξύν δέν έλαβες κανένα φυλλάδιο, γράψε μου να σου το ξαναστείλω. (Έλαβα και το γράμμα σου της 16 Αδγούστου).

Αμαρύλλης, έχω μπροστά μου δυο όραία γράμματά σου (Ιουλίου και Αιγούστου). Τι εύχρισμένη που είσαι τώρα που έρχόσαι με καλό μισθό, και μπορείς να αγοράζεις βιβλία, να κάνης ταξίδια, να διασκεδάσης. Σ' εύχριστώ που θάθελες να εργασθής και για μένα, αλλά χωρίς τα πρωτότυπα με τις εικόνες δέν γίνεται τίποτα. Έκτός αν μου στείλεις τους τίτλους των βιβλίων, με τίτομα και τη διεύθυνση των έκδοτών, και μπορείς να τα προμηθευθώ από την Άγγλία.

Πολύ όραίο το γράμμα σου, **Ηρωΐς Έλληνοπούλα**. Φαντάσθηκα τη χαρά σου όταν έμαθες την επανέκδοσή μου, με κατάλαβα και τη λύπη σου όταν είδες πως ή κίνηση μου δέν είναι τόσο ζωνηρή όσο άλλοτε. Κι' ο λόγος είναι αυτός που λές: πολλά παιδιά μου, προπαντων στις Έπαρχίες, δέν έμαθαν ακόμα ότι γεγραμμένηκα. "Ε, αυτό μόνο το ξεπαδάτωμα σας θα το κάμη. "Όσο για το κομμάτι σου, θάμουν βέβαιη πως δέν άντεγραφε τίποτα και χωρίς «το λόγο της οδηγικής σου τιμής». Σε συχαίρω μόνο που είσαι "Οδηγός στην 7η Ομάδα. "Ω, βέβαια θυμάμαι την παλιά μου φίλη Κ. Χ. στα Γιάνινα. Άν έχης άλληλογραφία μαζί της, γράψε της, σε παρακαλώ, τα πολλά μου χαιρετίσματα.

Ναυτοπούλα, με χαρά έλαβα το γράμμα σου κι' άνανέωσα το παλιό σου ψευδώνυμο. Έλπίζω να το χρησιμοποιήσεις τώρα περισσότερο από τότε που το πρωτοπήρες και σε λίγο κηρύχθηκε ο πόλεμος. Ναι, στο νησί σας τα παιδιά μου είναι άρκετά για να κάμουν και Σύλλογο και να εμφανίζονται στη διαπλαστική κίνηση με μέτωπο... ενιαίο.

Χαίρω, **Φαντάς του 41** — αυτό το ψευδώνυμο σου ένέκρινε — που άποφάσεις να μου γράφης ύστερ' από δυόμιση χρόνια τεμπελιάς (γιατι τίποτα άλλο δέν είναι, εύτυχώς). Τώρα έλπίζω να κρατήσης την ύπόσχεσή σου, να μου γράφης συχνά, και να λαβαίνης μέρος σ' όσους διαγωνισμούς μπορείς. Έντεκα

χρονών, στην 8η του Δημοτικού δέν είσαι πιά μικρός...

Σηροκάμπιον, 4—9—45. Ύπογραφή δυσανάγνωστη, ψευδώνυμο τίποτα. Έξακολουθώ, παιδί μου, να σου στέλνω το φυλλάδιο μόλις εκδίδεται. Η καθυστέρηση ήταν γενική.

Άφράνταξη, αυτό το ψευδώνυμο σου ένέκρινε, μη νομίσης όμως πως δέν θυμόμουν και το παλιό σου **Κόκα**. Σ' εύχριστώ για τα καλά λόγια και τις ένέργειές σου για τη διάδοσή μου στο νησί σας. Νά, σήμερα ίσα-ίσα άφίνει τη «Βουβαμάρα» του κι' ο Άνασις.

Η Νίκη Πλάτωνος μου γράφει με μολύβι, σε χαρκομένο χαρτί, αλλά με καθαρότατα γράμματα: «Άγαπητή Διάπλαση. Είμαι έφτια χρονώ. Άρχισα να σε διαβάζω κι' είμαι πολύ εύχαριστήμένη». "Ω, κι' εγώ!..

Σ' άλλα γράμματα που έλαβα, άπαντως, έλλειψαι χώρου, στο έρχόμενο. Έπίσης έμεινε έξω και το «Η Διάπλασις άσπάξεται».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Διαίκαμα ένγκρισεως, δια τους άνδροντες ή τώδελμα των δεχ. 100, δια τους άγοραστάς δεχ. 200. "Όσα ψευδώνυμα άπολυτοδούνηται από σ. άνήκουν σε άγόρια, όσα από κ. άνήκουν σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: **Φαντάς του 41**, ά. (ΠΑ). **Άνας Δεβάνης**, ά. (ΚΑ). **Μικρή Ζωγράφος**, κ. (ΑΒ). **Όρέστης**, ά. (ΟΜ).

Άνανέωσις: **Ηρωΐς Έλληνοπούλα**, κ. **Ναυτοπούλα**, κ. **Σανθή Πριγκήπισσα**, κ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 208ου Διαγωνισμού Δέσεων. Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι της 31 "Οκτωβρίου, και πέραν άπόη, έφ' όσον δέν θα έχουν δημοσιευθεί.

125. Αεξίγριφος

Γράμμα με πρόθεση
Κάποιος ένώνει
Και—να, πρόθεση! —
Δέντρο φυτρώνει.

Άητός της Ήπειρου

126. Μεταγραμματισμός

Άν το Α μου κάνης Ο
Και τον τόνο μου ανεβάσης
Δέν γυρίζω εδώ κι' εκεί,
Τό τρανιή, τη σκηνη,
Παρά πείθομαι σ' αυτό
Που από έμε θα φτιάσης.

Νεφέλη

127. Στοιχειόγριφος — Άναγραμματισμός

Χώρα παίρνω εγώ σπουδαία
Στην Εύρωπη την άρχαία,
Ένα γράμμα της προσθέτω,
Τάλλα κάπως μεταθέτω,
Και του σώματος μου φτιάχνω
Κάποιο σπλάχνο.

Γαλίλι

128. Αίγριμα

Τάρσενικό μου άθηνάιος
Στρατηγός κλεινός, άρχαίος.
Τό θηλυκό μου μικρή πόλη
Εδρόκη—την έξερτε όλοι.
Τέλος το ούδέτερό μου άφρίζει,
Και φοβερίζει,
Και νανουρίζει.

Γαλίλι

129. Ψαραδόκιμο

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ν' άντικατασταθούν οι άστρίσκοι δια γράμμάτων, ώστε ν' αναγνωσκονται έξ άρχής κατά σειράν: "Άνεμος, πόλις της Έλλάδος, πείνα, μήν, μέρος του πλοίου, ρωμαίος άποκροτώρ, άρχαία περίφημος πόλις, ποτόν.

Μακεδονομάχος

130—134. Μαγικών Γράμμα

Τη άνταλλαγή ένός γράμματος εις έκάστην των κάτωθι λέξεων δι' ένός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν άνευ άναγραμματισμού άλλα τόσαι λέξεις.

πόλις, άμνός, ταύρος, τόνος, τέλος
Μακεδονομάχος

135. Κρυπτογραφικόν

- 123456 = "Ηλθεν εκ Φοινίκης.
- 232426 = Πολίτιμος λίθος.
- 32656 = Πολλά δένδρα.
- 42426 = "Άγιος.
- 5426 = Πολλοί μαζί.
- 62456 = Νήσος.

Νεφέλη

136. Φωνηενόλιπον

* — νν — νι

Νικηφόρος

137. Γρίφος

Μάιος	τέλ	τε			
Ίούνιος	ταλ	τέλ	τε	θη	τε
Ίούλιος	τελ	όσο	τελ	τε	θη
Ο	τελ				τε

Άητός της Ήπειρου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δέν δημοσιεύεται Άγγελία άπερβαίνουσα τους δεκαπέντε στίχους, και μόνον μια του καθενός εις κάθε φυλλάδιον. Έως όημα το πολύ λέξεις με άλλα στοιχεία δεχ. 20. Πέραν των όεκα λέξεων, 3 δεχ. ή λέξις με άλλα, 4 δεχ. με παζία και 5 δεχ. με κεφαλαία. "Ο χαριστάς στίχος δεχ. 20.

[Α — 27]

Πρωτοπαίνονας στη κίνηση της Διαπλασσεως χαιρετώ όλους-ες, ιδιωτέρας τον Νηρέα.

Φαντάς του 41

[Α — 28]

Μπαίνονας στην κίνηση στέλνω φιλικούς χαιρετισμούς σ' όλους-ες και άλληλογραφώ. Στείλατε Δίδα Χάρορη, Λευκάδος 7 α', δια

Μικρήν Ζωγράφον

[Α — 29]

Μπαίνονας για δο χρόνο στην κίνηση στέλνω θερμοūs χαιρετισμούς στα Διαπλασσοπούλα-ες. Ζητώ συγγνώμη στους άλληλογράφους μου για τη σιωπή, αλλά έλειπα. Συνεχίζω.

Ηρωΐς Έλληνοπούλα

[Α — 30]

Ορεστη Μητρώπουλε για σου. Φιλιά δλόκληρη την παζία των Ψηλών Άλωνών και περιμένο γράμμα σου.

Μυρτά